

"ซี้ฮยอน"

ใครคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหาฉันอย่างรวดเร็ว
และใครคนทีว่ำนั้นก็คืออูรี เธอกำลังวิ่งตรงดิ่งเข้ามาหาฉันอย่าง
ไม่สนใจสิ่งที่อยู่รอบด้าน

พอเห็นสายตาที่เต็มไปด้วยความหวังโยของอูรีแล้ว น้ำตาที่ฉัน
อุตส่าห์สะกดกั้นไว้ก็พลันไหลพรากออกมาราวกับเขื่อนแตก

"ฮื่อ...อูรี...ฮื่อๆๆ"

ฉันทรุดตัวลงไปกับพื้นข้างถนนพลางร้องให้ออกมาอย่างหนัก
โดยไม่อายสายตาคนอื่น อูรีเห็นเช่นนั้นก็ตกใจเป็นอย่างมาก จนต้องรีบ
วิ่งเข้ามานั่งยองๆ อยู่ตรงหน้าฉันแล้วถามว่า

"เป็นอะไร เกิดอะไรขึ้น บอกฉันมาสิ ไหนเล่าให้ฉันฟังหน่อยสิ"

"ฮื่อๆ ฉะ...ฉัน..."

"ว่าไงล่ะ ใจเย็นๆ นะ ค่อยๆ เล่า"

ดวงตาของอูรีเองตอนนี้เริ่มมีน้ำตาคลอๆ อยู่เช่นกัน
เป็นเพราะฉันดูน่าสงสารมากเลยหรือไงนะ ถึงได้ทำให้อูรีผู้แสน
เยือกเย็นและเย็นชากลายเป็นอย่างนี้ไปได้

แม้ว่าฉันอยากจะเล่าเรื่องต่างๆ ให้อูรีฟัง แต่เพราะน้ำตาที่ไหลหลัง
ออกมาไม่หยุดนั้นทำให้ฉันพูดอะไรไม่ออก

6

"นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่"

"ฮือๆ"

"ใครทำอะไรเธอ ชีฮยอน"

"ปะ...เปล่า..."

"ถ้างั้น...คุณมยอง เขาพูดอะไรกับเธอใช่ไหม"

ฉันทักหน้าออกมาช้าๆ

ดูริมองฉันทัวด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความเห็นใจ ก่อนจะถอนหายใจแล้วค่อยๆ ดึงตัวฉันทที่เอาแต่ร้องไห้เข้าไปกอดไว้แน่น

แม้ว่าคนที่เดินผ่านไปมาจะหันมามอง แต่ฉันทกับดูรีก็ยังคงนั่งกอดกันอยู่อย่างนั้นโดยไม่ได้สนใจพวกเขาเลยสักกนิด

"โอ้ๆ ไม่เป็นไรแล้วๆ ฉันทไม่รู้หรอกนะว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ แต่มันจะต้องไม่เป็นอะไรมากหรอก เชื่อฉันทสิ..."

"ดูรี ฮือๆๆ"

"ก่อนอื่น...ร้องไห้ออกมาเถอะ ร้องออกมาจนกว่าจะไม่มีน้ำตาให้ไหล ไม่เป็นไรหรอกนะ ฉันทจะอยู่ตรงนี้...อยู่ข้างๆ เธอ..."

รอยยิ้มของดูรีทำให้น้ำตาของฉันทยิ่งไหลหลังออกมามากกว่าเดิม แต่ดูรีกลับไม่ได้สนใจมันเลย เพราะเธอยังคงกอดฉันทไว้อย่างอบอุ่นและแน่นซึ้นกว่าเดิม

"ร้องออกมาซะเถอะ...ร้องออกมาให้หมด ถ้ารู้สึกดีขึ้นแล้วเดี๋ยวเราไปนั่งคุยกันที่บ้านของฉันทนะ อากาศข้างนอกมันหนาวเย็นแถมยังเสียงดังหนวกหูอีก ที่บ้านฉันทนะตอนนี้ไม่มีใครอยู่หรอกนะ อย่าห่วงไปเลย แต่ตอนนี้เธอร้องไห้ออกมาเถอะ พอรู้สึกดีขึ้นแล้ว...เดี๋ยวไปที่บ้านฉันท แล้วค่อยเล่าให้ฉันทฟังว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้น..."

มือของดูรีที่ตบหลังฉันทเบาๆ บวกกับคำพูดที่ออกมาจากปากของดูรีแต่ละคำทำให้ฉันทรู้สึกดีขึ้นจริงๆ

ฉันทไม่เคยรู้เลยว่าน้ำเสียงของดูรีนั้นมันนุ่มนวลอย่างนี้ และฉันทก็ไม่เคยรู้เลยว่า...น้ำเสียงของเธอจะทำให้ฉันทที่กำลังเศร้ารู้สึกดีขึ้นมาได้ขนาดนี้

"เป็นไปได้"

คูรีมองฉันด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความงุนงงและตกใจ

ใช่แล้ว สำหรับฉันเอง ถ้าเรื่องนี้มันเป็นเรื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆ ก็ดีนะดี แต่ทว่า...มันคือความจริง เพราะฉันเพิ่งจะได้ยินเรื่องราวเหล่านั้นมาจากปากของอุนมยองเมื่อไม่กี่นาทีนี้เอง...

"อุนมยองพูดอย่างนั้นกับเธอจริงๆ เหรอ"

ฉันพยักหน้าออกมาโดยไม่พูดอะไร

บ้านของคูรีนั้นตกแต่งด้วยเครื่องเรือนสีน้ำตาล ทำให้บรรยากาศแลดูอบอุ่นมาก

คูรีพยายามทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นด้วยการยื่นถ้วยกาแฟที่เพิ่งชงเสร็จมาให้ฉัน กลิ่นกาแฟที่โชยมาจากถ้วยนั้นก็ช่วยทำให้จิตใจของฉันรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาทีเดียว

"ฉันไม่ได้ชอบเธอ ฉันแค่อยากจะล้อเล่นกับเธอ เพราะเห็นว่าเธอแปลกกว่าคนอื่น แต่ไปๆ มาๆ เธอกลับเป็นแฟนของน้องชายฉัน ฉันก็เลยจะต้องปล่อยเธอไป...เขาวางอย่างนั้นหรือ"

คูรียิ้มเยาะพลางถามฉันกลับมาด้วยท่าทางที่ไม่ค่อยอยากเชื่อเท่าไรหรอก ฉันเองก็ได้แต่ก้มหน้ามองพื้นอย่างเสียบๆ เท่านั้น

"ฉันผิดเองแหละ"

"เธอทำอะไรผิดหรือ"

"ผิดที่ฉัน...รอพียอนไม่ได้..."

"เป็นใครก็รอไม่ได้หรอก อยู่ดีๆ เจ้านั้นก็หายไป ไม่บอกไม่กล่าวอะไรสักคำ แล้วจะให้มารอ นี่จะต้องให้รอไปถึงไหนกัน"

คูรีตวาดเสียงใส่ฉันเหมือนกำลังอัดอัดใจ สักพักจึงรู้สึกของตัวเองคงจะพูดแรงเกินไปหน่อย เธอจึงค่อยๆ ถอนหายใจออกมาก่อนจะพยายามปรับอารมณ์ให้เป็นปกติ

"ขอโทษนะ ความจริงคนที่กำลังเศร้าที่สุด คนที่ควรจะมีใจและตกใจกับเรื่องนี้มากที่สุดก็คือเธอต่างหาก..."

"ไม่หรอก..."

หัวใจ วาจา 2

8

พอเธอมาทำท่าโมโหใส่ฉันอย่างนี้ก็ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นมาได้บ้าง เพราะฉันนะ...ทำอะไรไม่ได้นอกจากการต่อว่าตัวเอง และฉัน...ก็ทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากการที่ต้องรู้สึกเจ็บปวดอยู่คนเดียว

"ฉันคิดว่ามันเป็นการลงโทษ"

"อย่าคิดอย่างนั้นสิ เธอไม่ใช่คนไม่ดีสักหน่อย แล้วเธอก็ไม่ได้ทำอะไรผิดเลยแม้แต่นิดเดียว"

"พี่ยอนเขาป่วยมากนะ แม้ว่าฉันจะไม่รู้อะไรมาก...แต่ฉันก็รู้ว่าเขาเป็นมะเร็งในกระเพาะอาหาร อะไรทำนองนี้แหละ"

คำพูดของฉันทำให้คูรีแสดงสีหน้าตกใจออกมา

ฉันถอนหายใจพลางยิ้มออกมาอย่างขมขื่นราวกับกำลังต่อว่าตัวเองอยู่

"พี่ยอนอุตุส่าห์เฝ้าคิดถึงฉันและอดทนจนเอาชนะความเจ็บปวดนั้นมาได้ พี่ยอน...คิดถึงแต่ฉันตลอดเวลาที่เขาเข้ารับการรักษา..."

"..."

"ในช่วงเวลาแห่งความเป็นความตาย เขาก็ยังคิดถึงแต่ฉัน และแม้ว่าฉันจะได้ยินเรื่องราวเหล่านั้นจากเขา แต่ตัวฉันกลับยังคิดถึงแต่คุณมยอง..."

"พี่ยอน..."

"ฉันก็เลยคิดว่า...นี่มันเป็นการลงโทษ นี่มัน...ต้องเป็นการลงโทษแน่ๆ"

"ไม่หรอก ทำไมเธอถึงคิดว่าเธอกำลังถูกลงโทษล่ะ นี่มันกำลังแสดงให้เห็นว่าคนที่เธอรักไม่ใช่พี่ยอน แต่เป็นคุณมยองต่างหากเล่า เธอไม่ได้ทำความผิดอะไรสักหน่อย..."

คูรีพูดกับฉันด้วยน้ำเสียงอันแผ่วเบาราวกับต้องการจะปลอบประโลมฉัน แต่ฉันกลับไม่ยอมรับฟังพลางส่ายหน้าไม่อยากจะรับรู้เรื่องอื่นๆ

"ฉันคิดอย่างนั้นไม่ได้หรอก แม้ว่าคุณมยองจะเป็นคนไม่ดีหรือเลวร้ายมาอย่างไร...แต่มันไม่ใช่อย่างนี้แน่ มันต้องมีเรื่องอะไรสักอย่าง...อิม...ไม่ใช่แน่ๆ"

คูรีส่ายหน้าพลางมองฉันนึ่งก่อนจะยิ้มออกมา

"แม้ว่าจะเจ็บ...แม้ว่าจะรักมาก...ก็จงลืมไปซะ รู้สึกว่า...การลืมจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดนะ ชีฮยอน"

คำพูดของอูรีเปรียบเสมือนมีดปลายแหลมที่กำลังทิ่มลงตรงกลางใจของฉัน

อูรีพูดถูก ต้องลืม ฉันต้องลืมมันให้ได้ ต้องลืม ลืมมันแล้วฉันก็จะรู้สึกดีขึ้น ต้องลืม ลืมมันแล้วฉันก็จะมีความสุขได้อีกครั้ง

แต่ว่า...การลืมมันกลับเป็นอะไรที่ทำได้ไม่ง่ายดายเลยนี่สิ ทำไมฉันถึงรู้สึกเจ็บปวดคอย่างนี้ละ...

"ในโลกนี้มีผู้ชายดีๆ อีกเยอะ ฉะนั้นลืมผู้ชายที่คิดจะทิ้งเธอเพียงเพราะน้องชายคนเดียวไปได้แล้ว ลืมเจ้าคนที่ไม่คู่ควรกับหัวใจของเธอไปซะ ลืมไปซะเถอะ เธอลืมเขาให้ได้ เธอต้องทำได้แน่นอน"

อูรีมองฉันด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความสงสารพลงถอนหายใจออกมา อูรีพูดคำว่า...เธอทำได้ออกมาเหมือนกับจะพยายามสะกดจิตและสร้างความคิดใหม่ให้แก่ฉัน

แต่ว่า...อูรีเองก็รู้ดีแค่ไหนว่า...การลืมเขา การที่จะลืมเขาให้ได้นั้นมันคงจะต้องใช้เวลาที่นานพอสมควร...

ฉันค่อยๆ หยิบโทรศัพท์มือถือของเขาขึ้นมา

"แล้วนี่ล่ะ...เธอจะให้ฉันทำยังไงกับมันดี"

"พຽ່ງนี้ถ้าเจอเขาที่โรงเรียนก็ขว้างมันใส่หน้าเขา แล้วตะโกนออกไปว่า...ของนาย! เอาคืนไปซะ!"

อูรีพูดไปพลางกำหมัดแน่น ทำให้ฉันยิ้มและพยักหน้าออกมาได้

ฉันนี่บ้าจริง? ยูนชีฮยอน คนบ้า...แม้แต่ตอนนี้เธอยังรู้สึกขอบคุณที่ยังมีโทรศัพท์มือถือเครื่องนี้อยู่กับตัวเธอ เพราะเชื่อว่ามันจะทำให้เธอได้พบกับอุนมยของอีกครั้งในวันพຽ່ງนี้...

"หือ อ้อ...เหอ ไอเค...เข้าใจแล้ว"

10

แม่ของชียฮยอนวางโทรศัพท์ลงด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความกังวล
ชียฮยอนที่กำลังนอนดูทีวีอยู่ในห้องนั่งเล่นรีบลุกขึ้นนั่งแล้วหันไปมองแม่
"พีเหรอครับ"

"อ้อ..."

"ว่าไงบ้างอะครับ ปานนี้แล้ว ทำไมยังไม่ยอมกลับบ้านสักที"

"ตอนนี้พี่สาวลูกยังอยู่ที่บ้านเพื่อน"

"แม่ช่วยซ่อมหรือซื้อมือถือเครื่องใหม่ให้พี่เขาซะทีสิ ติดต่อไม่ได้
อย่างนี้มันอึดอัดนะครับ"

"เห็นว่าคืนนี้จะนอนค้างที่บ้านเพื่อนด้วยนะ"

คำพูดของแม่ทำให้ชียฮยอนรีบลุกขึ้นจากโซฟาอย่างรวดเร็วด้วยความ
ตกใจ

"ทำไมล่ะครับ"

"นั่นสิ แม่ว่ามันต้องมีเรื่องอะไรที่ทำให้ชียฮยอนไม่ค่อยสติใน
ช่วงนี้แน่ๆ เลย"

"แล้วพี่เขาไปนอนบ้านใครเหรอครับ จะใช้บ้านของคูรีไหมนะ"

ชียฮยอนชักสีหน้ายุ่งเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ก่อนจะถอนหายใจแล้ว
ทรุดตัวลงนั่งกับโซฟา

"ได้โปรดเถอะ... ยูนชียฮยอน... อย่าเป็นอะไรไปเลยนะ"

ฉันตัดสินใจนอนค้างที่บ้านของคูรี เพราะมันดูจะเป็นการดีกว่าที่
ฉันจะต้องกลับไปนอนอยู่ในห้องของฉันเพียงลำพัง

ถ้าฉันอยู่คนเดียวก็ต้องคิดมากและเศร้ามากไปกว่านี้แน่ การได้พูด
คุยแลกเปลี่ยนเรื่องราวและความคิดเห็นต่างๆ กับคูรีดูเหมือนมันจะทำให้
ฉันรู้สึกดีขึ้นมานิดหนึ่ง

คืนนั้นคูรีไม่พูดถึงเรื่องราวเกี่ยวกับคุณสมบัติออกมาเลย ทำเหมือน
ว่าเขาเป็นสิ่งที่ต้องห้ามที่ไม่ควรจะพูดถึงอีกต่อไป...

วันต่อมา ฉันมาโรงเรียนพร้อมกับคูรี และมีความรู้สึกที่...บรรยากาศ
ในวันนี้มันดูแปลกๆ ไป

"มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกันนะ"

คูรีหันมาถามฉันด้วยความสงสัย ฉันก็ได้แต่ยกไหล่เพราะไม่รู้
เหมือนกัน

ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ห้องเรียนของเราเท่าไร หัวใจของฉันก็ยิ่งรู้สึก
เจ็บปวดมากขึ้น แม้ว่ามันจะเป็นเรื่องจริง แม้ว่ามันจะเป็นอย่างนี้ตลอด
ไป แต่หัวใจของฉันก็ยังคงรู้สึกเจ็บปวด

แม้ว่าวันที่ฉันไม่ได้เฝ้าโรมันจะมีมากกว่าวันที่ฉันเฝ้ารอ แต่ฉันก็ไม่
รู้สึกคุ้นเคยกับมันเสียที พอฉันเดินเข้าไปในห้องเรียน ทุกคนต่างก็หัน
มามองฉันกับคูรีเป็นสายตาเดียว เอ...ความจริงมันก็เป็นอย่างนี้ทุกวันอยู่
แล้ว ฉันเลยไม่ได้สนใจอะไรนัก

มือที่ล้วงอยู่ในกระเป๋ากระโปรงกำลังลูบโทรศัพท์ของอุนมยงอยู่
ฉันจะได้เอาเจ้าโทรศัพท์มือถือนี้ไปคืนให้อุนมยงเมื่อไหร่ล่ะ แล้ว
เมื่อไหร่ที่ฉันเอาเจ้านี้ไปคืน เมื่อนั้นก็จะถือว่าเรื่องราวระหว่างฉันกับ
อุนมยงจบลงจริงๆ ใช่มั้ย

"อุนมยงไปไหนของเขาเหรอส"

เพื่อนผู้หญิงร่วมห้องที่ฉันไม่รู้จักชื่อคนหนึ่งเดินเข้ามาหาฉันแล้ว
ถามด้วยน้ำเสียงที่เหมือนกับอยากจจะร้องไห้

ไปไหนเหรอส เขาก็อยู่ที่ห้องเขานะสิ เอ...หรือว่าวันนี้เขาไม่มา
โรงเรียน ถ้าวันนั้นก็ต้องคืนเจ้านี้พุงนี่สินะ...

"ฉันถามว่าเขาไปไหนไง!!"

พอเพื่อนผู้หญิงคนนั้นตะโกนใส่หน้าฉัน คูรีก็รีบลุกขึ้นจากที่นั่ง
แล้วตะโกนใส่หน้าเธอคนนั้นกลับ

"นี่เธอเป็นอะไรของเธอละ อยู่ดีๆ ก็มาตะโกนใส่คนอื่นแบบนี้ได้ไง"

"ฉันได้ยินมาว่า...อุนมยงย้ายโรงเรียน เลยจะมาถามว่า...เขาย้าย
ไปที่โรงเรียนไหน"

ท่าทางเพื่อนผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้าฉันคนนี้จะชอบอุนมยงมาก

12

ถึงได้ร้องให้ไปตะโกนถามฉันไปอย่างนี้

"อะไรระ..."

"ฉันบอกว่า...คุณมของย้ายโรงเรียนไปแล้ว เลยจะมาถามว่า...เขา
ย้ายไปที่ไหน!!"

ย้ายโรงเรียนหรือ พุดอะไรของเธอเนาะ เมื่อวานยังไม่เห็นได้ยินเรื่อง
อย่างนี้เลย เมื่อวานตอนที่ฉันไปบ้านเขา เขาก็ไม่เห็นพุดเรื่องนี้เลยนี่นา...
ย้ายโรงเรียนงั้นหรือ ไปไหนล่ะ

"ได้ยินมาจากใครหรือ ใครเป็นคนพุด"

ฉันลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วตะโกนใส่เพื่อนผู้หญิงคนนั้นกลับบ้าง

"เธอไม่รู้หรือ มินคูรี เธอจะบอกว่าเธอเองก็ไม่ว่าเรื่องเลยงั้นหรือ"

เพื่อนผู้หญิงคนนั้นมองหน้าฉันสลับกับคูรีไปมาด้วยความงุนงงและ
ตกใจ พอเห็นอย่างนั้นคูรีก็หันมามองหน้าฉันด้วยความงุนงงและสับสนบ้าง

"ที่แท้ก็ไม่ใช่เพื่อนกันจริงๆ แล้วนี่ก็คงจะไม่ใช่แฟนกันจริงๆ หรือ
ใช่ใหม่นี่ย"

"มันก็แนอยู่แล้วไม่ใช่หรือ เรื่องอะไรเขาจะเอาผู้หญิงแบบเธอมา
เป็นแฟนจริงๆ"

"หลอกกันรีเปลา ที่บอกว่าไม่รู้ว่าจะ...แฟนตัวเองย้ายโรงเรียนนะ..."

"ซี! ยัยนี่น่าสงสารจริงๆ เล้ยยย"

คำพุดของเพื่อนๆ ดังเข้ามาอยู่ในหัวจนเต็มไปหมด ฉันเริ่มรู้สึก
วิงเวียนศีรษะเหมือนจะเป็นลม

ฉันไม่รู้ว่าจะควรจะทำอะไรก่อนหลังหรือทำยังไงดี

ย้ายโรงเรียนหรือ ไม่เห็นบอกฉันสักคำเลย แถมยังไม่บอกคูรีด้วย

"ฉันนี่มันโง่จริงๆ เลยที่มาถามเธอเนี่ย"

เพื่อนผู้หญิงคนนั้นเข็นน้ำตาพลากลงเดินเข้าไปรวมตัวกับเพื่อนผู้หญิง
คนอื่นๆ คูรีจับมือฉันและเรียกชื่อฉันด้วยความรู้สึกไม่สบายใจ

"ซีฮยอน..."

"ตั้งแต่นี้ไป...ฉันจะไม่ได้เห็นคุณมของแล้วหรือ ถ้างั้น เมื่อวานนี้...
เมื่อวานนี้...ก็เป็นครั้งสุดท้ายนะสิ"

ครั้งนี้น้ำตาฉันกลับไม่ยอมไหล ในอกฉันกำลังรู้สึกเหมือนมีอะไร
สักอย่างที่ดีขึ้นขึ้นมาจนจุดไปหมด มันทำให้เสียงที่พูดออกมาไม่ชัดเจนและ
น้ำตาก็ยังไม่ไหลออกมาด้วย

นี่ถ้าฉันร้องไห้ออกมา...ถ้าน้ำตามันไหลออกมา...

"ซียฮอน..."

ฉันได้ยินน้ำเสียงที่ฟังดูเหมือนเป็นเสียงของคุณมยองดังมาจากนอก
ห้อง แม้ว่าน้ำเสียงจะคล้ายกันแต่ฉันก็สามารถแยกออกได้ว่า...มันคือเสียง
ของพียอน ไม่ใช่คุณมยอง...

ฉันหันไปมองพียอนนิ่ง

อูรีชักสีหน้าพลางรีบสาวเท้าเข้าไปหาชายหนุ่มที่เธอคิดว่าเป็น
คุณมยองทันที

"นายคุณมยอง...เอ๊ะ...ไม่ใช่สิ"

"ทำไม พูดมาสิ"

พียอนเอ่ยปากถามอูรี แต่อูรีกลับส่ายหน้าแล้วรีบเดินออกจากห้อง
มุ่งตรงไปไหนสักที่ พียอนจึงหันไปมองตามอูรีสักพักก่อนจะหันมามอง
หน้าฉัน

การที่นักเรียนหญิงเข้ามาที่ตึกของนักเรียนชายนั้นไม่ใช่เรื่อง
ปกติและไม่ค่อยมีใครทำด้วย เพราะอาจจะโดนนักเรียนชายแกล้งหรือ
ล้อเล่นอย่างแรงก็เป็นได้

แต่เช้าวันนี้กลับมีนักเรียนหญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาในตึกของนักเรียน
ชายด้วยท่าทางอันเด็ดเดี่ยวและกล้าหาญ

นักเรียนหญิงคนนั้นเป็นคนดังมากเสียจนแทบจะเรียกได้ว่าไม่มี
ใครไม่รู้จักเธอคนนี้ และเธอคนที่ว่าก็คือมินอูรี แฟนของไชรยองฮัน ผู้ที่
ขึ้นชื่อในเรื่องของหน้าตาและการเรียน

พอพวกนักเรียนชายเห็นเธอ ต่างก็หัวเราะคิกคักหรือไม่ก็ร้อง...ว้าว

14

กันออกมา แต่คูรีไม่ใช่ผู้หญิงที่ชีย้ายและไม่ค่อยใส่ใจกับการกระทำเหล่านี้เท่าไรนัก

ตอนนี้คูรีกำลังวิ่งตรงไปที่ห้องของรยองฮัน

"โชรยองฮัน!"

คูรีหายใจหอบพลางเรียกชื่อรยองฮันอยู่หน้าห้อง

รยองฮันที่อยู่ท่ามกลางกลุ่มเพื่อนในห้องเรียนหันมามองให้คูรีที่จู่ๆ ก็มาหาเขาโดยไม่บอกไม่กล่าวด้วยสีหน้าตกใจไปนิดใจ

"ว้าว! คูรี!"

พอรยองฮันลุกจากเก้าอี้แล้วเดินยิ้มเข้ามาหา คูรีก็ยกมือห้ามไว้ไม่ให้เข้ามาใกล้ พร้อมกับถอยหลังออกมาสองสามก้าว

"คูรี?"

รยองฮันมองคูรีด้วยความตกใจ

"คูรี ทำไมทำอย่างนี้ล่ะ"

"นายนั่นแหละ ทำไมทำอย่างนี้"

คูรีพูดใส่หน้ารยองฮันด้วยความรู้สึกโกรธ ในขณะที่รยองฮันได้แต่มองคูรีนิ่งเหมือนเดิม

"พวกนายไปโกหกอะไรชียอนไว้เปล่า"

"พูดอะไรนะ...โกหกอะไร"

"อย่ามาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ซะ!"

คูรีตะโกนใส่รยองฮันด้วยน้ำเสียงเข้ม ทำให้รยองฮันมองเธอด้วยสายตาที่ตกใจเล็กน้อยก่อนจะถอยหน้าออกมา

เชยฮอกเห็นอย่างนั้นถึงกับซักสีหน้าออกมา ก่อนจะเดินมายืนอยู่ด้านหลังของรยองฮัน พอคูรีเห็นหน้าเชยฮอกแล้ว เธอก็พูดกับเขาว่า

"ถ้ารยองฮันพูดออกมาไม่ได้ นายก็เป็นคนพูดละกัน"

"มินคูรี"

"บอกมาหน่อยซิว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่!"

"ไม่มีอะไรหรอก"

"ไม่มีอะไร แต่อยู่ดีๆ นมกุงอุนมยงก็บอกเลิกกับยูนชียอนนะ"